

Bruno Gröning, 18.6.1952

[Afskrift \(pdf\)](#)

Personligt til heilpraktiker Wurm d. 18. juni 1952

Livsforløb

Jeg, Bruno Gröning, boende Stuttgart Bad-Cannstatt, Taubenheimstraße 25, blev født som fjerde barn af ægteparret Gröning den 31. maj 1906 i Danzig-Oliva.

Af sygdomsgrunde gik jeg kun fem år i folkeskolen, og forlod den allerede da jeg var 13 år. Derefter skiftede jeg flere gange stilling på grund af interesse. I mange af dem havde jeg ledende stilling.

I min barndom og ungdom, som jeg tilbragte i barndomshjemmet, blev jeg mere og mere klar over særlige evner, som, idet de udgik fra mig, havde en beroligende og helbredende indflydelse på mennesker og dyr. Allerede som lille barn blev syge mennesker i mit nærvær fri for deres lidelser, og både børn og voksne blev ved ophidselse og strid helt rolige ved nogle ord fra mig. Jeg har også som barn kunnet konstatere, at dyr, der sædvanligvis regnedes for sky eller ondskabsfulde, viste sig godmodige og tamme overfor mig.

Mine forældre, begge døde i dag, kunne ligesom også mine søskende give rigelige eksempler på dette. Mit forhold til hjemmet var derfor besynderligt og anspændt. Jeg stræbte snart efter fuld selvstændighed, for at komme bort fra omgangen med min families "misforståenhed".

Som allerede nævnt, kom jeg 13½ år gammel i handelslære. Men på min fars forlangende, måtte jeg efter 2½ års læretid opgive lærepladsen for at tilegne mig et bygningshåndværk. Jeg valgte her arbejdet som tømrer. Under lærlingetiden gjorde jeg så gode fremskridt, at jeg i over et år havde stillingen som tømrerformand. Jeg fortsatte dog ikke tømrerhvervet, men gjorde mig selvstændig som bygnings- og møbelsnedker. I forbindelse hermed, greb jeg som selvstændig håndværker også over på andre stillinger, og udførte småreparationer af enhver art.

Jeg giftede mig som 21-årig, i 1928, med en pige fra Danzig, der på sin side stræbte efter at få sit eget hjem. Det viste sig desværre hurtigt, at min kone ikke havde nogen som helst kontakt til den særlige stræben, som lå udenfor mit levebrød. Hun forsøgte at hindre mig i mit fritidsarbejde med at hjælpe andre mennesker osv., og dermed kom der igen den samme spænding, som tidligere i barndomshjemmet, fordi jeg skulle presses ind i en primitiv, småborgerlig bane. Fra denne tid stammer også nogle interessante forudsigelser, der vedrører de ydre tidsomstændigheder, som min kone, mine søskende og mine venner fra Danzig har bekræftet.

I mit ægteskab kom der to børn (Harald i 1931 og Günter i 1938). Begge børn er døde.

Kort før, og under krigen, skiftede jeg endnu nogle gange mit arbejde. Men i stadigt stærkere

grad henvendte jeg mig til syge mennesker, og i Danzig havde jeg gode resultater, frem for alt ved nervelidelser og organiske sygdomme. Men reaktionen på disse resultater forsvandt i krigsforvirringen. Jeg blev selv indkaldt de to sidste år af krigen, og kom i russisk fangenskab. Både i min tjenestetid og i fangenskabet opnåede jeg helbredelsesresultater på mine syge kammerater, dog var et systematisk arbejde og fordybelse umuligt på grund af de ydre omstændigheder.

Efter løsladelsen fra krigsfangenskabet, kom jeg i slutningen af 1945 til Dillenburg. Dertil hentede jeg også min kone, som på denne tid havde fundet bolig i Slesvig. Mine søskende var også som flygtninge østfra kommet til Herford og Löhne i Vestfalen. I de følgende 2½ år, altså til midten af 1948, var jeg igen beskæftiget med forskellige arbejder, for som flygtning østfra at bringe min kone og mig gennem den værste nødstid i Tyskland. Efter valutareformen, da alt var blevet mere roligt og stabiliseret, vendte jeg mig igen til min opgave, at helbrede syge mennesker; denne gang i den hensigt ikke mere at forlade mit kald, og sætte alt ind på at finde et legalt område for mit beskæftigelsesområde. Til at begynde med gjorde jeg mig mindre hovedbrud med den del, der var tilknyttet teorien og myndighedernes område, og kørte på med at hellige mig mit kald.

Således kom jeg i foråret 1949 til familien Hülsmann i Herford, hvis søn blev helbredt af mig. Fra da af satte pressen og det offentlige pludseligt projektørlys på. Det var så uundgåeligt, at først hundrede, senere tusinde syge kom til Herford. Jeg var lykkelig for i utallige tilfælde at få helbredende resultater, også rigtig mange spontane.

Jeg bad dengang min kone om at komme med mig. Hun afviste gentagne gange dette, og opfordrede mig til at lade være med at helbrede, og vende tilbage til Dillenburg. Da dette var umuligt for mig, afviste jeg hendes tilbud, og lever siden adskilt fra hende.

Med resultaterne viste der sig to negative fænomener:

Lægevidenskaben og sundhedsmyndighederne, der forbød min beskæftigelse, fordi jeg ikke var autoriseret heilpraktiker, og

de såkaldte arrangører, sekretærer, "hjælpere" og lignende suspekter skikkelser.

Da der så i sommeren 1949, trods gentagne henvendelser hos alle Vestfalens myndigheder, blev opretholdt et forbud for mig, blev det nødvendigt for mig at tage til Bayern. Tiden i Rosenheim og Traberhof begyndte.

Overalt, hvor jeg dukkede op, skete der helbredelser. Endnu i dag – i 1952 – får jeg

helbredelsesberetninger fra denne tid. I september 1949 var pladsen foran Traberhof i mange dage fyldt med langt over 30.000 mennesker, som kom fra alle dele af Tyskland og verden til Rosenheim. De skriftlige optegnelser om helbredelser fra denne tid er rystende.

Min tidligere vært Hülsmann var i mellemtiden bag min ryg blevet en ivrig "forretningsmand". Uden min viden blev der af mennesker, som ønskede at tale privat med mig, ofte på forhånd forlangt op til 500 DM per person. Alle mulige folk kom og gik i mine omgivelser. Alle trængte sig frem med løfter om at skaffe mig autorisation til at helbrede. De forsvandt igen som mere eller mindre afslørede gangstere, efter at forretningerne var afviklet og havde efterladt mig et tvivlsomt renommé, hvad der gerrigt blev opfanget af pressen.

I foråret 1950 tog jeg til Wangerooge, og igen skete der massehelbredelser, som udløste en strøm af helsesøgende fra hele Nordtyskland til vesterhavskysten.. Igen sundhedsmyndighedernes fjendtlige holdning. I mellemtiden var anstrengelserne i Bayern for opnåelsen af en særtilladelse til at helbrede slået fejl, efter at min dengang såkaldte "forretningsfører" Meckelburg var blevet arresteret og indespærret, på grund af tilbageholdelse af skat og onde pengeforretninger bag min ryg.

For bedre at belyse den daværende situation, skal der henvises til, at grev Soltikow erklærede, at han ville skrive en negativ artikel om mig. Der skulle være sikret ham 50.000 DM for den. Hvis jeg var indforstået, så ville han give mig halvdelen af dem! (Hans daværende medhjælper var Pitt Seeger, der i dag afsoner sin 2-årige fængselsstraf for svindel.

En udvej af hetzen fra alle sider, var forbigående min beskæftigelse hos heilpraktiker Enderlin i München i sommeren 1950. Men efter 2 måneder, i efteråret 1950, kom den officielle anmeldelse mod mig for "overtrædelse af heilpraktikerloven".

Statsbanerne, postvæsenet, hotel- og restaurationsbranchen, forretningsførere osv., havde tjent millioner på mig. I tusindvis af syge mennesker havde fået deres sundhed igen. Jeg kom derimod i oktober-november med en kuffert fuld af tøj og snavsetøj, uden penge eller andet til dr. Trampler. Denne begyndte, i små rammer, at organisere en foredragsvirksomhed for mig. Det var den eneste mulighed for at tale til syge mennesker.

I denne tid havde jeg også mulighed for i ordnede baner at overvåge syge mennesker, og at tilskynde dem til gentagne besøg, hvis det syntes nødvendigt. Ved manglen på at have en heilpraktiker eller læge ved min side, fik jeg de såkaldte "sygdomsbilleder" (optagelser af en sygs smertesymptomer gennem en tredje person, for at virke som kontrol) tilbage, da jeg ikke havde de rent faglige diagnoser til hjælp, og dermed blev diagnosticeringen unødvendig.

Jeg kunne systematisk samle stor erfaring med hensyn til stanniolkuglens virkning, en genstand jeg havde påvirket (der magnetisk er en god leder), og med stanniolpakningen. Også om helbredelser hos personer, der havde fået en kugle eller en plade (pakning) overrakt, uden at jeg vidste det, foreligger der forbavsende beretninger.

I tiden hos dr. Trampler forsøgte lægevidenskaben fra Gräfelfing at angribe mig, hvad der dog igen kunne afvendes ved sejt pillearbejde.

I maj 1951 kom det andet fastsatte tidspunkt for retsmødet om "heilpraktikerloven" imod mig. Det blev udsat, for at hente en betænkning fra Heidelberg-universitetets psykosomatiske institut. Man forventede at have denne betænkning i løbet af de næste seks til otte uger. Dette navnlig under den indtrængende henvisning fra min forsvarer og advokat dr. Reuss i München, som gjorde gældende, at jeg også med hensyn til min økonomi så hurtigt som muligt måtte have klarhed over udgangen, da retssagen jo allerede havde varet i otte måneder. Betænkningen kom i oktober. Genoptagelsen af retssagen kom først i marts 1952! Statsadvokaturen appellerede frifindelsen, vel efter pres fra sundhedsmyndighederne. Jeg venter endnu i dag. Man klandrede og klandrer mig for, at jeg er uværdig i forhold til en læge, da jeg "vagabonderer", og ikke har nogen fast praksis. Dog ligger ansøgningen om tilladelsen til at udøve helbredelse, om godkendelse af en ordnet praksis eller mulighed for at aflæggelse en enkelt prøve, næsten tre år tilbage!

I sidste uge spurgte regeringen for Oberbayern over amtsrådet, om jeg endnu lagde vægt på, at min ansøgning fra 9.9. 49 (!) om undtagelsesgodkendelsen for udøvelse af helbredende virksomhed, endnu blev behandlet!!! Jeg kunne også lade denne ansøgning falde, og stille en ny ansøgning til godkendelse af en heilpraktikereksamen i Bayern. (Hvorved det allerede i dag står fast, at vedkommende eksamenskomité ville sætte alt ind på at lade prøven blive negativ for mig).

Kilde:

Bruno Gröning stiftelsens arkiv